

พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๕

นันทราชาครีต

(ฉบับการ์ตูน)

หนึ่งในนิทานจากอาหรับราตรี

CARTOONS by SKY
LEARNING BOOK

ISBN : 978-974-389-750-4

หนังสือ นิราชากริต (อนันทรังษ)

เล่มเรื่อง ชลลดา ะนางนอน

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2550

ราคา 135 บาท

สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
 ชลลดา ะนางนอน
 นิราชากริต (อนันทรังษ).- ปทุมธานี : สกายบุ๊กส์, 2550.
 150 หน้า
 1. นิพน.
 I. ชื่อเรื่อง.
 398.2
 ISBN 974-389-750-4

www.skybook.co.th

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด
 บรรณาธิการที่ปรึกษา ดร. กนกนวงศ์ สายอดมรรคพล
 บรรณาธิการอำนวยการ พ้องพิน อชาเทววัน
 บรรณาธิการ รุ่งโรจน์ อชาเทววัน
 ผู้ช่วยบรรณาธิการ รัตนา ภูมิพิทักษ์
 เล่าเรื่อง ชลลดา ะนางนอน
 ภาพประกอบ วีรณิฉัย แสงสว่าง
 ออกแบบปก ศรินทิพย์ ใจนุกุม
 คอมพิวเตอร์กราฟิก ศิริลักษณ์ ทรัพย์นุส
 พิสูจน์อักษร พิษรินทร์ ศรีวัตร
 พิมพ์ บริษัท พี เอ็ม เค เอนด์ สกายพริ้นต์ดีส์ จำกัด
 โทรศัพท์ 0-2812-1484
 จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด
 515/276-8 ก. อังสิด-ปทุมธานี
 ต. ประชานิเวศน์ อ. ธนบุรี
 จ. ปทุมธานี 12130
 โทรศัพท์ 0-2958-1125-7
 0-2567-5119
 โทรสาร 0-2567-5105
 e-mail : sales@skybook.co.th
 www.skybook.co.th

หากท่านผู้อ่านซื้อหนังสือที่จัดพิมพ์โดยบริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด และพบว่าหนังสือสลับหน้า พิมพ์ไม่ชัดเจน หน้าขาดหายไป หรือความบกพร่องอื่นใดอันเนื่องมาจากกระบวนการพิมพ์และการเข้าเล่ม กรุณาส่งหนังสือมาที่บริษัทฯ เพื่อรับหนังสือเล่มใหม่

คำนำสำนักพิมพ์

จากช่วงเวลาที่ผ่านมา สำนักพิมพ์สกายบุ๊กส์ โดยทีมงาน CARTOONS LEARNING ได้ทุ่มเทแรงกายแรงใจในการสร้างสรรค์ผลงานใหม่ ๆ ทั้งทางด้านวรรณคดีไทย นิทานพื้นบ้าน วรรณกรรมจากต่างแดน รวมถึงเรื่องราวจากหน้าประวัติศาสตร์ เพื่อเป็นแรงกระตุ้นและจูงใจให้น้อง ๆ เยาวชนได้ร่วมกันอนุรักษ์มรดกอันล้ำค่าทางวรรณกรรมทุก ๆ เรื่องของไทยเราไว้

ต้องขอกล่าวขยอไว้ ณ ที่นี้ว่า เหล่ายอดนักปราชญ์ในอดีต ทั้งองค์พระมหากษัตริย์ และพระบรมวงศานุวงศ์ผู้ทรงเป็นเอกทางกวี ชำราชสำนักผู้อุทิศตัวให้แก่งานประพันธ์ อีกทั้งเหล่านักวิชาการ และผู้รู้ผู้เชี่ยวชาญในแขนงต่าง ๆ ที่ได้ช่วยกันรังสรรค์ผลงานอันเปรียบเสมือนแก้วมณีสู่บรรดพิภพเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ เป็นรากฐานสำคัญให้ทีมงาน CARTOONS LEARNING ได้เจริญรอยตาม และให้ชนรุ่นหลังได้เรียนรู้จากวัฒนธรรมในอดีตที่ถูกครรลอง

สำนักพิมพ์หวังว่าท่านผู้ปกครองและผู้อ่านทุกท่านจะเลือกหนังสือในชุด CARTOONS LEARNING เป็นหนังสือเล่มแรกให้เยาวชนอ่าน เพราะผู้เขียนได้เก็บใจความจากเนื้อหาสาระอย่างครบถ้วน ใช้ถ้อยคำสำนวนที่กระชับเข้าใจง่าย ภาพการ์ตูนประกอบสวยงาม สนุกสนาน เพื่อเป็นอีกหนึ่งแรงในการร่วมอนุรักษ์ ส่งเสริม และสืบสานมรดกทางวรรณกรรมของเราตามเจตนารมณ์และวิสัยทัศน์สำคัญของสำนักพิมพ์สกายบุ๊กส์ นั่นคือ “ผู้นำการผลิตหนังสือมาตรฐาน ให้ความรู้ เข้าใจง่าย สร้างสรรค์เพื่อเยาวชนและสังคมไทย”

ในนามของทีมงาน CARTOONS LEARNING และสำนักพิมพ์สกายบุ๊กส์ หากท่านมีข้อสงสัยต้องการแนะนำหรือติชมประการใด สามารถส่งจดหมายมาได้ตามที่อยู่ของสำนักพิมพ์ หรือฝากผ่านทางเว็บไซต์ www.skybook.co.th เพื่อสำนักพิมพ์จะได้นำคำแนะนำของท่านไปปรับปรุงและพัฒนาในโอกาสต่อไป

ณ โอกาสนี้ ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ได้มีส่วนสนับสนุนสำนักพิมพ์และไว้วางใจผลงานของเรามาตลอด

คำนำผู้เขียน

นิทราชาคริต เป็นหนึ่งในเรื่องเล่านิทานซ้อนนิทานจากเรื่อง **อาหรับราตรี** ซึ่งพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๔) ทรงพระราชนิพนธ์ขึ้นด้วยพระปรีชาสามารถในทางกวีนิพนธ์ ด้วยรูปแบบคำประพันธ์ประเภทลิลิต

โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพระราชทานเป็นของขวัญปีใหม่แก่พระบรมวงศานุวงศ์ ในปี พ.ศ. ๒๔๓๒

นับว่าพระองค์ทรงเป็นชาวไทยคนแรกที่น่าเนื้อหาจากเรื่องอาหรับราตรีมาพระราชนิพนธ์เป็นภาษาไทย นอกจากนี้ **ลิลิตนิทราชาคริต** ยังนับว่ามีลักษณะแปลกใหม่จากธรรมเนียมการแต่งลิลิตในสมัยก่อนที่มักจะนำ

เค้าโครงเรื่องมาจากประวัติศาสตร์และศาสนามาใช้ในการแต่งเป็นสำคัญ

เรื่องราวของ **อาบูหะซัน** บุตรพ่อค้าเศรษฐีชาวนครแบกแดดที่ใช้ชีวิตเสเพลคบเพื่อนฝูงนับร้อยคน แต่แล้วก็เป็นเพียงเพื่อนกินทั้งสิ้น เพราะเมื่อยามเขามีปัญหา ชักสนเงินทองเพื่อนเหล่านั้นกลับไม่ยอมยื่นมือเข้าช่วยเหลือแม้เพียงคนเดียว มีแต่มารดาผู้ร่วมแบกรับความทุกข์ใจไปพร้อมเขา จนกระทั่งกาหลิบผู้ครองนครปลอมพระองค์มาเป็นสหายกับเขา เกิดเป็นเรื่องราวสนุกสนาน อลเวง ท่ามกลางบรรยากาศแห่งดินแดนอาหรับ ทั้งในเขตพระราชฐานและรอบราชอาณาจักร ทำให้ร่วมสัมผัสได้ถึงวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ ความรักของแม่ที่มีต่อลูก วันฉัตรวันประเพณีและธรรมเนียมปฏิบัติแห่งศาสนาอิสลามที่น่าสนใจ

ทั้งนี้ นิทราชาคริต ได้รับการแปลจากภาษาอาหรับเป็นภาษาอังกฤษ และสันเกล้ารัชกาลที่ ๔ ทรงแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ศัพท์บางคำจึงอาจฟังแล้วไม่คุ้นหูนักอ่านในปัจจุบัน เนื่องด้วยวิวัฒนาการแห่งการเปลี่ยนแปลงทางภาษา และ **นิทราชาคริต** (ฉบับการ์ตูน) เล่มนี้ต้องการคงไว้ซึ่งพระเกียรติคุณของพระองค์ท่านในทางอักษรศาสตร์และวรรณคดี เราจึงคงไว้ซึ่งรูปแบบจากเค้าโครงเดิม ด้วยหวังว่าผู้อ่านจะได้รับประโยชน์ในการอ่านโดยบริบูรณ์

ชลลดา ชะบางบอน

ก่อนเข้าเรื่อง...

นิทราชาคริต มีที่มาจากเรื่อง SLEEPER AWAKEN ซึ่งเป็นเรื่องหนึ่งในนิทานอาหรับราตรี หรือ THE ARABIAN NIGHT'S ENTERTAINMENT

มูลเหตุแห่งการเล่านิทานต่อเนื่องถึงหนึ่งพันกับอีกหนึ่งราตรีนั้น มีที่มาจาก

สุลต่านชาร์เรียร์ พระราชาแห่งกรุงแบกแดด ทรงยกดินแดน

ด้านเหนือให้พระอนุชาซาห์เรนันปกครอง ต่อมาสุลต่านทรงคิดถึงพระอนุชา

จึงทรงส่งสาส์นเชิญเสด็จมาเฝ้าฯ ระหว่างทางนั้นพระอนุชานึกห่วงโยพระชายา

จึงทรงม้าย้อนกลับวังในเวลาตีกลางคืน ปรากฏว่าพบพระชายาบรรทมหลับอยู่กับชายอื่น

จึงทรงบันดาลโทษสาครแห่งสอง ริมเสด็จกลับค่ายพักแรม แล้วออกเดินทางสู่นครแบกแดด

เมื่อถึงอาณาจักรของพระเชษฐาก็มีใคร่สนุกสนานกับมหรสพที่สุลต่านจัดไว้ต้อนรับ กลับหมองเศร้าเสียพระทัยตลอดเวลาแม้ว่าพระเชษฐาจะชวนออกไปล่าสัตว์ก็ไม่ตามเสด็จไปด้วย

คืนหนึ่ง ขณะที่สุลต่านยังประทับอยู่นอกวัง พระอนุชาซาห์เรนันดำเนินอย่างเศร้าสร้อยอยู่ในสวนก็เห็นพระชายาของพระเชษฐาลอบเสด็จมาพร้อมกับทาสแขกดำ ทั้งสองกระทำความผิดเป็นคู่กัน พระอนุชาจึงปลงตกว่าสตรีเพศยอมกระทำชั่วช้าสามานย์เมื่อมีโอกาส เมื่อพระเชษฐาเสด็จกลับมาในวันรุ่งขึ้น เห็นพระอนุชาหายเศร้าอย่างฉับพลันก็แปลกพระทัยทรงซักถามจนรู้ความจริง และพิสูจน์จนเห็นกับตาแล้วก็รับสั่งให้ประหารทั้งพระมเหสีและชายคู่ ส่วนพระองค์ได้สาบานตนว่าจะไม่รักใคร่อีก แต่มีรับสั่งให้นำสตรีมาถวายคืนละ ๑ คน และวันรุ่งขึ้นก็ให้ประหารนาง เป็นดังนี้อยู่หลายคืน ฮิดาอำมาตย์นางเซหะระฮัด ทนคู่สู้บิสุทธิ์เสียชีวิตไม่ได้ จึงขออาสาถวายตัวและนำน้องสาวเข้าวังด้วย วางอุบายเล่านิทานไม่จบเรื่องไว้ทุกคืน ๆ สุลต่านซึ่งทรงฟังอยู่ด้วยอยากรู้ต่อนต่อไป จึงยับยั้งการประหารไว้จนถึง ๑,๐๐๑ ราตรี ทรงพอพระทัยสติปัญญาของนางเซหะระฮัดมาก จึงทรงประกาศแต่งตั้งนางเป็นพระมเหสีคู่บัลลังก์ในที่สุด **นิทราชาคริต** เป็นเรื่องเล่าเรื่องหนึ่งของนางเซหะระฮัด เรื่องนี้ทั้งสนุกสนาน ชบชื่น แม้แง่คิดสอนใจ

เรื่องราวแห่งชีวิตอลเวงของอาบูทะฮันใน **นิทราชาคริต** กำลังจะเริ่มต้น ณ บัดนี้

นางจอบแก้ว
และชาย

เสนาบดี
ไทยตา

ซีแมนหัว
และศิษย์ทั้งสี่

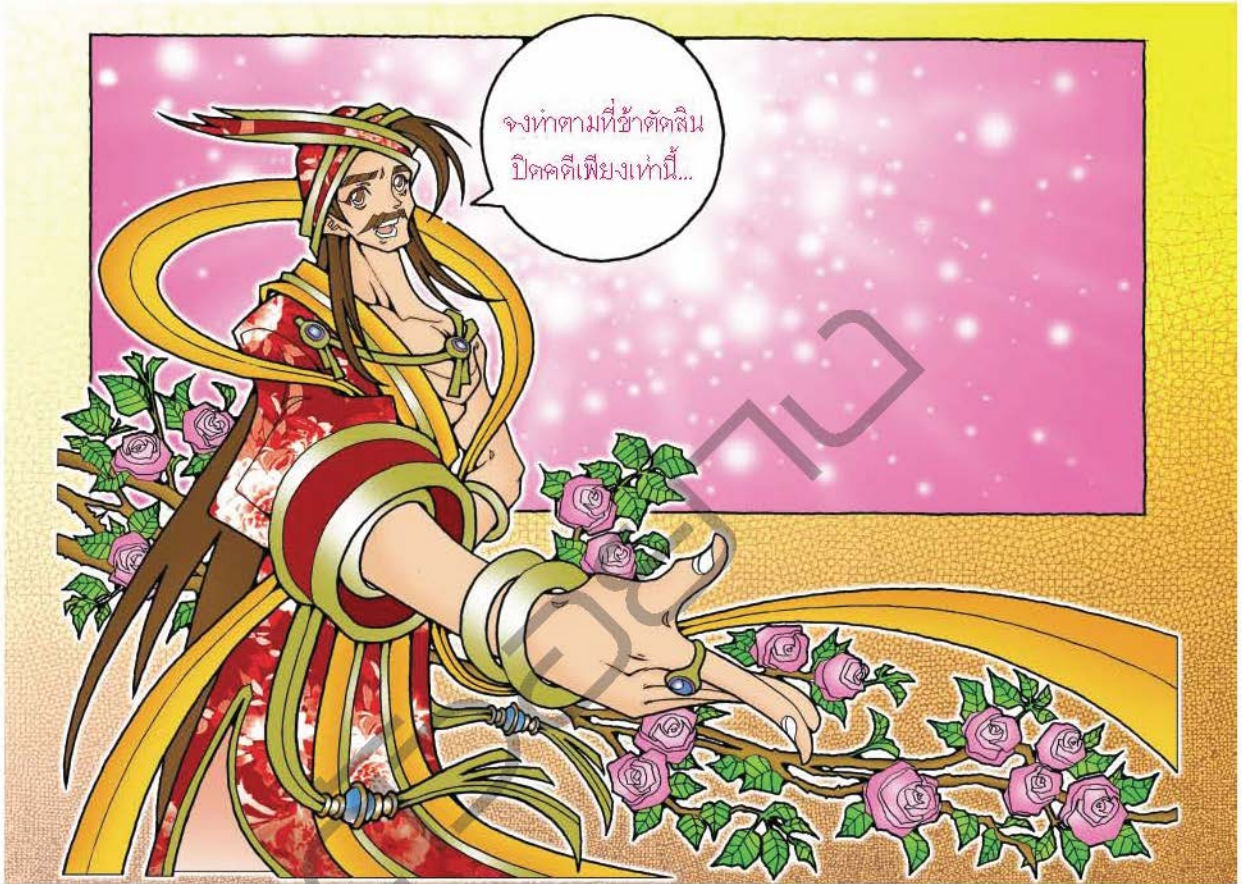

เสนาบดี
พม่า

ดินแดนอารเบีย ระหว่างทะเลแดงและอ่าวเปอร์เซีย ณ นครแบกแดด เมืองหลวงของประเทศอาหรับเตอร์กียิปต์ มีพระเจ้าซารูนอาลราชจิตเป็นกาหลิบครองราชสมบัติ พระองค์ทรงมีพระมเหสีผู้เลอโฉม พระนามว่า พระนางโซบิเด พรั่งพร้อมด้วยเหล่าสนมกำนัลกว่าพันคน คอยถวายงานรับใช้อย่างใกล้ชิด ในพระราชวังอันงดงามตระการตานั่นเล่าก็มั่งคั่งด้วยทรัพย์สินมหาศาล ทั้งยังมีบริวารแวดล้อมอีกมากมาย นครนี้สุขสมบูรณ์ ตั้งสรวงสวรรค์ก็ไม่ปาน

บรรดาไพร่ฟ้าราษฎรในราชอาณาจักรของพระองค์ล้วนอยู่ร่วมกันอย่างร่มเย็นเป็นสุข เพราะกาหลิบทรงปกครองอย่างพระเจ้าทรงธรรม โดยทรงใช้หลัก**ราชกิจสี่ประการ** กล่าวคือ “...ตรีจตุรราชการ คือวิจารณ์คุณโทษ ประโยชน์ผลผู้ทำ กรรมชอบผิดแต่ให้ชอบชอบให้ควรการ...” อันเป็นราชกิจ**ข้อที่หนึ่ง** หมายถึง การทำหน้าที่ตัดสินคดีความตามที่มีผู้ร้องทุกข์ ให้เป็นไปโดยเที่ยงธรรมนั่นเอง พระองค์ทรงวินิจฉัยคดีอย่างรอบคอบและตัดสินอย่างยุติธรรมทุกครั้ง

คุณธรรมข้อที่สอง คือ “...หนึ่งวิจารณ์ทั่วทุกขั สุธออำมาตย์ราชฎร ดังอิกรณม์ ถ้อยคววม ตามสมควรคุณโทษ...” อันหมายถึง การบ้ำบัดทุกขับ้ำรุงสุบแก่ราชฎร พระเจ้า ฮารุนออลราชจิต ทรงมักจะปลอมพระองค์เป็นสามัญชน เสด็จประพาสยังที่ต่าง ๆ เพื่อ ตรวจตราคุณแลทุกขัสุบของราชฎรด้วยพระองค์เอง ไม่ถือพระองค์ว่าทรงเป็นกาหลิบผู้ยิ่งใหญ่ เลย

คุณธรรมในข้อที่สาม มีว่า “...หนึ่งตรีประโยชน์พารา ประมวลมาซึ่งราชทรัพย์ โดยฉบับบูรพา เลียงศาสนานาจักร บริรักษันครโดยควร...” อันหมายถึง การบำรุงผลประโยชน์แก่บ้านเมือง โดยพระองค์ทรงแบ่งราชทรัพย์ส่วนหนึ่งเพื่อบำรุงศาสนาและพัฒนาบ้านเมือง ทำให้นครแตกแตกเป็นศูนย์กลางแห่งความมั่งคั่ง ทั้งด้านเศรษฐกิจการค้าและศาสนสถาน ดังปรากฏมีสถิตที่งดงามมากมายทั่วนคร

คุณธรรมข้อที่สี่ ในราชกิจแห่งกาฬลิกก็คือ การป้องกันพระราชอาณาจักรให้ปราศจากข้าศึกศัตรู ดังว่า "...หนึ่งได้สวนการศึก ระวังภายนอกใน เพื่อราญไพรยุทธ์ ทุกทิศ ประทศป้องกัน สรรพภัยผ่อนปรน จาตุรณราชกิจ..." โดยพระองค์ได้ทรงฝึกฝนให้ทหารทุกคนมีฝีมือยอดเยี่ยม รวมไพร่พลเป็นกองทัพที่เกรียงไกร และพร้อมรับมือข้าศึกศัตรูอยู่ตลอดเวลา กิตติศัพท์ขื่อนี้ต้องลือไปไกล ทำให้เหล่าอาณาจักรโดยรอบครันคร้าม จึงไม่มีใครกล้ายกทัพมาราวี

เหล่าราชภรรยาใหญ่โตที่พระองค์ทรงปกครองจึงอยู่ร่วมกันอย่างถ้อยทีถ้อยอาศัย
ร่มเย็นเป็นสุขโดยถ้วนหน้ากัน ดังเช่นครอบครัวของพ่อค้าวานิชเฒ่าผู้หนึ่งที่สามารถสร้าง
ฐานะจากนายวานิชธรรมดา ๆ จนเป็นเศรษฐีคนสำคัญแห่งเมืองแบกแดด นายวานิชเฒ่าผู้นี้
มีภรรยาชื่อ นางจอบแก้ว และมีบุตรชายหัวแก้วหัวแหวนคนเดียวนามว่า อามุหะซัน

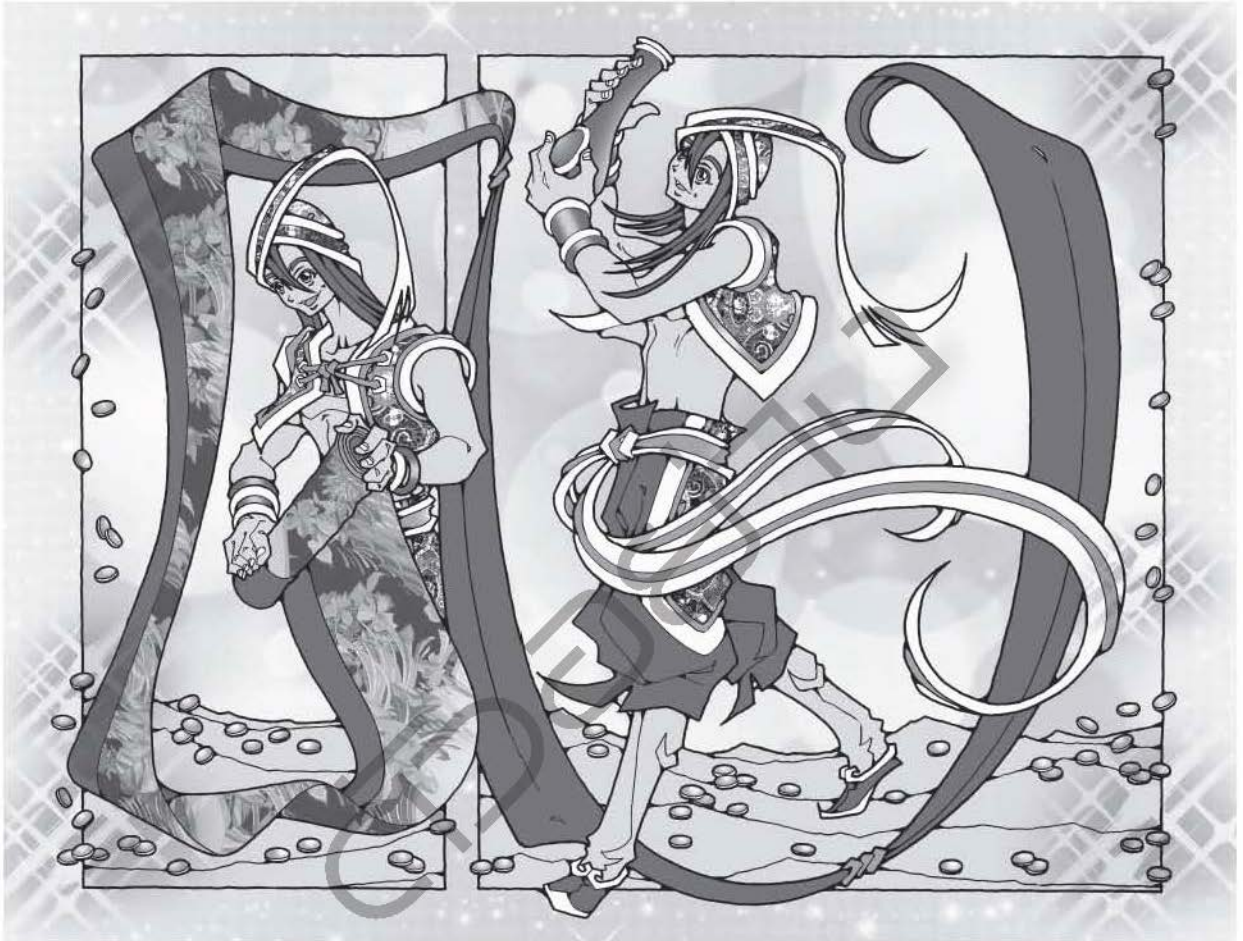

ตั้งแต่หนุ่มจนชรา นายวานิชทำงานสร้างฐานะโดยไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย ทรัพย์สินเงินทองเพิ่มพูนมหาศาล ครอบครัวก็มีแต่ความรักความอบอุ่นมาโดยตลอด จนกระทั่งล้มป่วยลงด้วยโรคชรา หมอทุกรายกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่าหมดหนทางรักษาเสียแล้ว เพราะระบบในร่างกายอ่อนล้าเนื่องจากทำงานหนักมาหลายสิบปี นายวานิชรู้ตัวว่าคงมีชีวิตรอยู่ได้อีกไม่นาน จึงเรียกบุตรและภรรยา มาสั่งเสียว่า “หะซันเอ๋ย... เมื่อพ่อจากไปแล้วเจ้าจงเป็นหลักให้ครอบครัว ใช้วิชาค้าขายของพ่อเลี้ยงชีพต่อไป ทรัพย์สินทั้งหมดพ่อยกให้เจ้า จงดูแลแม่แทนพ่อด้วยนะลูกรัก...”

คำกล่าวนั้นเหมือนดังเป็นคำสั่งเสียครั้งสุดท้าย เพราะเมื่อกล่าวจบนายวานิชเด๋มา ก็อาการทรุดหนัก สิ้นใจตายในวันนั้นเอง อาบู่หะชันและนางจอบแก้วเศร้าโศกยิ่งนัก สองแม่ลูก จัดการฝังศพนายวานิชเด๋มาอย่างสมเกียรติ และไว้ทุกข์จนครบกำหนดด้วยความเสียใจไม่สร้างซา อาบู่หะชันซึ่งขณะนี้อยู่ในวัยหนุ่มคะนองคอยปลอบใจแม่เด๋มาจอบแก้วทุกคืนวัน "อย่าเสียใจไปเลยแม่จ๋า ป้าป้าคงไปอยู่กับอาหล่า* บนสรวงสวรรค์แล้ว เราควรจะยินดีนะจ๊ะ" นางจอบแก้ว จึงค่อย ๆ คลายความโศกเศร้าลง

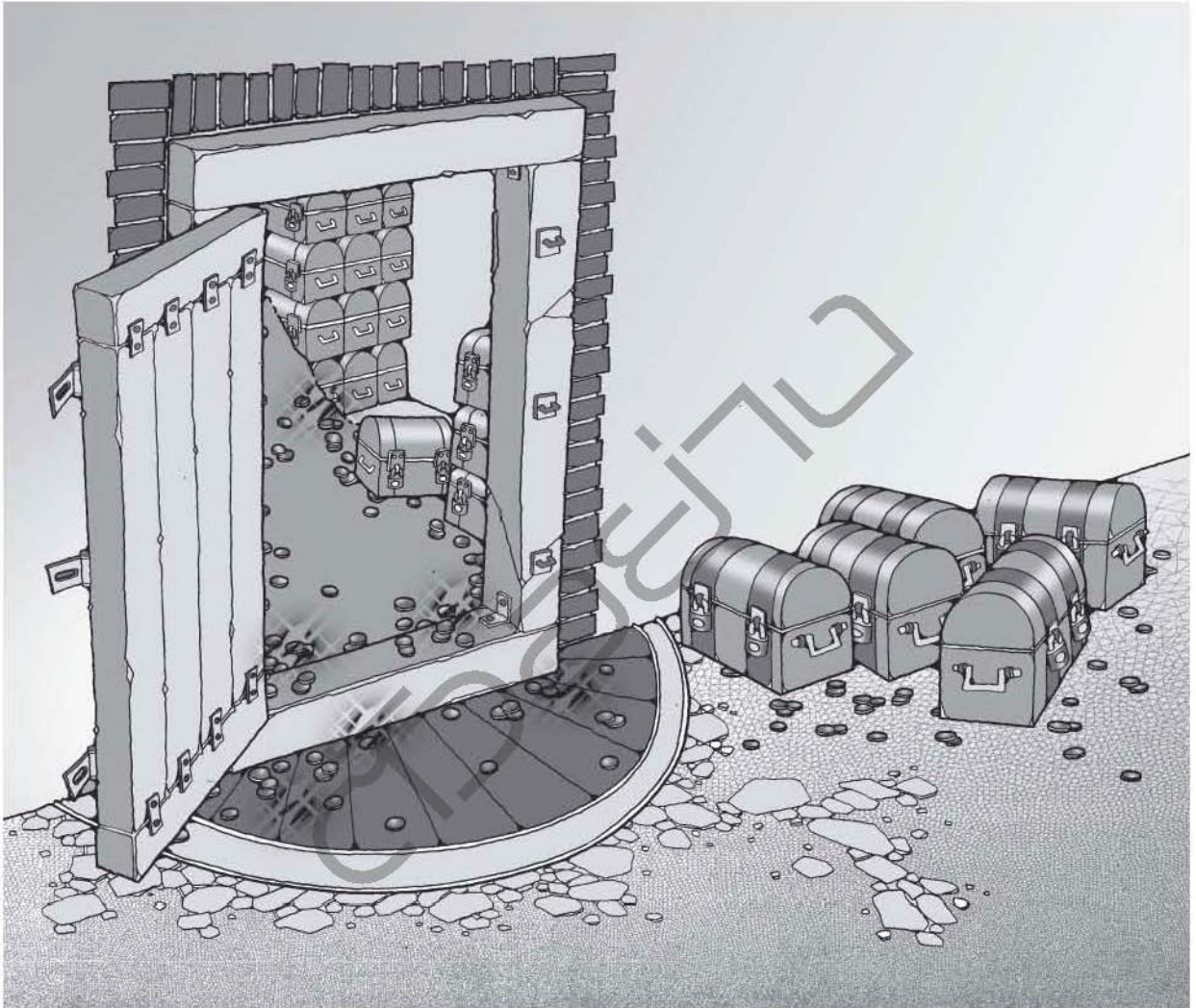
*อาหล่า หมายถึง อัลดอร์ พระผู้เป็นเจ้าแห่งศาสนาอิสลาม

นับจากวันที่ครบกำหนดไว้ทุกขั้ อาบู่หะซันซึ่งไม่เคยหิบบจับการค้าใด ๆ ก็พยายามตั้งใจเรียนรู้เรื่องการค้าขาย โดยสอบถามจากลูกค้าคนสำคัญและเหล่านายวานิชสหายของบิดา ซึ่งทุกคนก็ช่วยสอนอาบู่หะซันด้วยความเมตตาสงสาร เพราะหะซันต้องสูญเสียพ่อไปอย่างกะทันหัน ด้วยสติปัญญาอันชาญฉลาดเหนือเด็กหนุ่มทั่วไป อาบู่หะซันจึงเรียนรู้ทุกวิธีการค้าได้อย่างรวดเร็ว

ไม่นานหนูน้อยอาบูหะซันก็กลายเป็นพ่อค้าคนสำคัญแทนที่บิดาของตนได้ การค้าของครอบครัวเจริญรุ่งเรืองขึ้นตามลำดับโดยไม่ต้องใช้จ่ายทรัพย์สินเดิมที่บิดาสะสมไว้แม้แต่น้อย นอกจากนั้น อาบูหะซันยังเพิ่มผลกำไรและเก็บออมสมทบกับของเดิมได้อีกมากมาย นางจอบแก้วแสนยินดีที่บุตรชายเป็นคนเอาการเอางาน ขยันหมั่นเพียร เป็นที่พึ่งของครอบครัวและบริวารอีกหลายสิบชีวิตได้เป็นอย่างดี

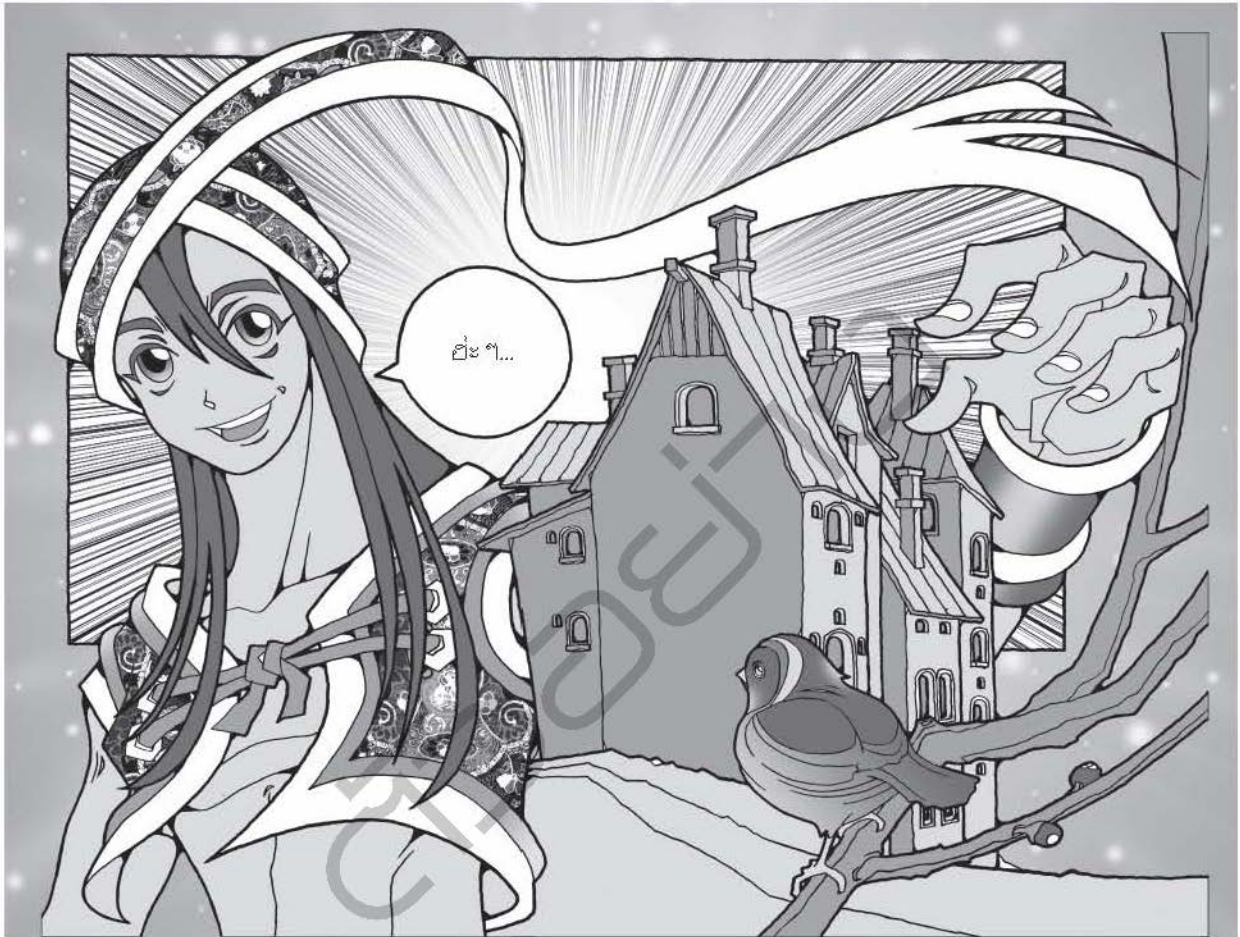
วันคืนล่วงเลยไป อาบูหะซันนายวานิชหนุ่มเศรษฐีคนใหม่แห่งเมืองแบกแดดยังทำงานโดยไม่เคยหยุดพักผ่อน ทรัพย์สินมบัติเพิ่มพูนจนในห้องเก็บสมบัติเต็มไปด้วยหีบบรรจุเหรียญทองหลายร้อยใบ ทองบางส่วนล้นออกมากองอยู่ภายนอก ส่งแสงเรืองอร่ามตา

นางจอบแก้วมารดาได้แต่เฝ้ามองบุตรชายและสหายจอมปลอมเหล่านั้นอย่างห่วงใย แม้นางเคยเตือนอาบู่หะซันว่า “ลูกเอ๊ย...เพื่อนของเจ้าทุกคนล้วนแล้วแต่เป็นเพื่อนกิน คอยจ้องแต่สุบความเจริญไปจากเจ้า วันใดที่เจ้ายากจนลงคนเหล่านี้จะมีก็คนเขี้ยวที่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ จงฟังแม่แล้วเก็บออมเงินทองไว้บ้างเถิด” อาบู่หะซันฟังมารดาแล้วก็หัวเราะ “ฮะฮ่า...แม่ไม่เห็นหรือว่าเงินทองของเรามีได้ร้อยหรือลงเลย ลูกจะจัดงานเลี้ยงคนทั้งเมืองเป็นปี ๆ ก็ยังไหว แม่อย่าห่วงไปเลย” แต่ระหว่างแม่กับลูกใครกันเล่าที่พูดถูกต้อง...

วันหนึ่งอาบู่หะซันเข้าไปในห้องเก็บสมบัติแล้วพบว่าตนเองมีทรัพย์มากมายก็รู้สึก
อีกเต็มลำพอง จึงคิดในใจว่า “เรามีสมบัติมากมายถึงเพียงนี้เขี้ยวหรือ ถ้าหากว่าเรายังทำงาน
หนักต่อไปจนตายเหมือนบิดา สมบัติก็จะเพิ่มพูนขึ้นเรื่อย ๆ แต่เมื่อไรเราจึงจะได้เสพสุขจาก
ทรัพย์เหล่านี้เล่า” อาบู่หะซันยังคิดก็ยิ่งก่อกลัดกลุ้ม

รุ่งขึ้นอาบู่หะซันได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นคนสะคน นั่นคือ เขาจัดการแบ่งทรัพย์สินทั้งหมดออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกนำไปซื้อบ้านไว้หลายหลังเพื่อให้คนเช่า ซื้อตึกไว้หลายคูหาให้พ่อค้าทำการค้าในทำเลต่าง ๆ กัน ด้วยความคิดที่ว่าจะเลิกทำงานเพื่อแสวงหาความสุขสบายจากทรัพย์สินที่ตนสร้างมา ในที่สุดทรัพย์สินส่วนแรกก็แปรไปเป็นตึกรามบ้านช่องสำหรับให้เช่าจนหมดสิ้น

“ล่วงขอบปีหนึ่งประมาณ
บ่เน้นเลยหน่อยแล้ว

ทรัพย์ศฤงคารพร้อมแท้
จักสิ้นทุนรอนแล้วนา”

เวลาผ่านไปหนึ่งปี ทรัพย์สินที่เคยมากมายจนล้นห้องสมบัติก็ร่อยหรอลงจนแทบไม่เหลือ งานเลี้ยงรื่นเริงก็ถึงคราวต้องปิดฉากลง เพราะไม่มีอาหารโอชะ ไม่มีสุรา ไม่มีนางงาม มาระบำรำฟ้อน เพื่อนฝูงที่เคยร่วมเสพสุขก็ค่อย ๆ ถอยห่าง หายหน้าหายตาไป เหลือแต่อาบู่ทะชันผู้เฒ่าสร้อยอยู่เพียงลำพังในห้องอันเว้งว่าง

ครั้นแล้วอาบู่หะซันก็นำทรัพย์สินส่วนที่สองมาใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่ายตามอำเภอใจ จัดงานรื่นเริงภายในบ้าน ว่าจ้างนักดนตรีและนางระบำรำฟ้อนมาให้ความบันเทิงแก่ตนและพวกพ้องทุกวัน บ่าวการสังสรรค์ในบ้านเศรษฐีหนุ่มอาบู่หะซันแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็ว เหล่าชายหนุ่มเพื่อนเก่าแก่ของเขาต่างมาร่วมงานรื่นเริงและสนุกสนานกับการกินดื่มเต็มที่ มีอาหารรสโอชา สุราชั้นดี นางเริงระบำ อย่างพร้อมพรั่งบริบูรณ์

ทุกคนในงานเลี้ยงต่างสรรเสริญอาบู่ทะชันว่าเป็นคนมีน้ำใจกว้างขวาง ไม่ถือตนว่า ร่ำรวยกว่า หรือมีวแต่เก็บอบอมทรัพย์สินจนไม่มีสหายรู้ใจ เพื่อนคนหนึ่งพูดว่า “ต้องอย่างนี้สิ ท่านทะชันจึงจะเรียกว่าเป็นผู้มีน้ำใจ ข้าจะมางานรื่นเริงของท่านทุกวันเลย พระอาหล่างจะเป็น พยาน” อีกคนหนึ่งว่า “ฮ่า ๆ สหายรักของชาวเมือง งานเลี้ยงของท่านสนุกจริง ๆ ช่างยิ่งใหญ่ สมนามอาบู่ทะชัน บุตรท่านวานิชเฒ่าผู้ล่วงลับจริง ๆ...เอิ๊ก...” อาบู่ทะชันได้ยินคำเยินยอ ดั่งนั้นก็ยิ่งลำพองใจเพิ่มขึ้นทุกวัน ๆ